

חולי רוח

עובדים בפרך

למען המנהל

41 שייכת לקלמן רוזנבלאט, בעליהם של שני בתי-חולים לחולי-נפש, ואליהו חבר, מורה בבית-הספר של הדואר בזק. מדי בוקר בשבע וחצי, שישה ימים בשבוע, נעצר ליד הווילה סגור, הפורק קבור צת חולירוח ממוסדותיו של רוזנבלאט. שישה ימים בשבוע, בשלג ובחמסין, הם עובדים בפרך בהקמת הווילה של הבוס, בתנאים מחפירים, כאומי מכות, ללא תזונה מספקת, וכמובן ללא תשלום. עובדים בלב המאה העשרים.

המנהל
קלמן רוזנבלאט, בעליו של המוסד לחולי-נפש בגבעת שאול, המעסיק את חולי-הנפש בבניית הווילה הפרטית שלו.

אולי תהיה

לי לאשה

לא קשה להבחין בהם. בתוך המון ה' פועלים הנמרצים, ערבים ויהודים, ה' ממלאים את הרחוב המלא וילות בשלבי בנייה שונים, הם בולטים במבטם הכבוי, כ' כתפיהם השמוטות, בעמידתם הרפויה, המעוררת רושם של ניתוק מוחלט מה' מתרחש סביבם. לפעמים, כשרוזנבלאט עצמו איננו במקום, הם קרבים לעובדים' ושבים, מתחננים לקצת אוכל, לסיגריה, לקצת כסף.

מוכייגורל אלה, רובם בודדים בעולמם, ללא כל קרוב או ידיד, נשלחו לבית-החור'

לים לחולי-נפש בגיבעת-שאול בירושלים, שבבעלות קלמן רוזנבלאט. על-ידי משרדי הבריאות והסעד, האמנם כדי לבנות את ביתו הפרטי של המנהל?

כאשר שואלים את יצחק, אחד מעב' דיו של קלמן רוזנבלאט, אם יש לו בית, מלבד המוסד, הוא מחייך בפה שרק מעט שיניים רקובות נשארו בו:

"כן, יש בית."
"ואשה יש?"
"כן."

"איפה הבית שלך, יצחק?"
"שם," הוא עושה תנועה סתמית בידו.

שלושה תצלומים בחשאי

הבולטת אף באור השמש, תורמים חליפות הפסים, אך בעיקר יציבתם ותנועותיהם הרפות, המוזרות, של החולים המועטקים בעבודת-פרך בתנאי עבדות: מהנץ החמה עד שקיעתה, עם ארו' חה דלה ליום, בשלג ובחמסין, תחת מכות ואיומים, וללא תשלום

כמו במחנה ריכוז
נראים בשלוש תמונות אלה חולי-הנפש (האסור' ריס לזיהול), המועטקים בבניית הווילה הפרטית של מנהל המוסד בו הם שוכנים בפקודת משרדי הבריאות והסעד. לאווירת הנכאים,

הפועלים האחרים ברחוב זוכרים עדיין את יצחק בראשית עבודתו, לפני כשנה. אז היה עוד גבר בריא-בשר, היום מכסים בלוייה-הסחבות שהוא לובש על גוף לחוש. בקמטים העמוקים החור' שים את פניו מצטברים החול והאבק, ולשערו צבע אפרפר-דהוי. כשקלמן לא נמצא בסביבה, מתחמק יצחק אל הבניין הסמוך, גם הוא וילה דר'משפחתית, שהצייה האחד הושלם, וה' (המשך בעמוד 26)

